

skyldninger, som han har gjentaget saa mangfoldige Gange og i en lang Narrække, at de Drengene der hørte den i deres unge Alder, ere nu blevne Mænd, og vi Andre ere blevne graahaarede. De maa altsaa forlængst kunne have viist deres Virkning og Betydning enten derved, at Regjering og vi, som dele dens Standpunkt, maa være blevne knuste og masede og forsvindende fra det politiske Liv, eller deri, at de have viist sig at være tomme Nummier, som man virkelig kan blive kjed af, naar man ser, at de ikke ere Andet. Det ærede Medlem taler om Krænkelse af Folkethingets Bevillingsret; hvor findes den hjemlet i Grundloven. — Grundloven hjemler ingen anden Bevillingsret end den, der tilkommer den samlede Lovgivningsmagt, og den er umuliggjort ved Wisnepolitikken, som har umuliggjort dens frugtbringende Indflydelse. Men forøvrigt tilstaar jeg, at denne megen Tale om Bevillingsret efter min Opfattelse kun er Spilfægteri, den eksisterer under de stedfindende Kampe kun pro forma. Siden det forenede Bænkestre dannede sig, har Kampen jo dreiet sig om, hvorvidt Folkethinget har Ret til at fordrø et Ministeriums Afgang, og det ærede Medlem har selv under disse Forhandlinger paa det klareste godtgjort det ved forleiden at udtale, at man gjerne vilde forhandle Finantsloven og bevilge en brugelig Finantslov, men kun ikke til denne Regjering. Han gjentog derhos en ofte fremsat Bebreidelse mod Regjeringen, at den ikke har villet gaa af. Men vil man bruge Bevillingsretten til at fortrænge Ministeriet, og naar Ministeriet ikke vil finde sig deri, men anvender sine grundlovsmæssige hjemlede Magtmidler, saa taler man det en Krænkelse af Bevillingsretten . . . (Modsigelse). Ja, Regjeringen har ikke andre Magtmidler end dem, der ere hjemlede i Grundloven. Det hjælper ikke at le eller at gjøre Indsigelse derimod, thi Grundloven har selv nægtet Betydningen af saadanne Indsigelser ved at henvise til Rigsretten. Jeg har ikke Ret til her at holde et langt Foredrag om disse Forhold og finder heller ikke Anledning dertil, thi jeg tror ikke, at de fremkomne Udtalelser have stor Betydning. Kun vil jeg spørge: Hvor har Grundloven fastsat, at Bevillingsretten forenes med Retten til at udnævne eller afskedige Ministre? Tværtimod har Grundloven jo paa det Skarpeste afvist en saadan Fordring ved at optage Retten til at udnævne eller afskedige Ministre blandt Hs. Majestæts kongelige Prærogativer. Det er denne Anvendelse af Bevillingsretten, der for os paa denne Side utvivlsomt ligger udenfor Grundlovens Forudsætninger. Men

det ærede Medlem vilde jo i Gaar give dette Udtryk en helt anden Udtydning. Jeg tror dog ikke, at han for Alvor kan mene, at Udstedelsen af provisoriske Love i Genhold til Grundlovens § 25 ligger udenfor Grundlovens Forudsætninger. Det er dog aldeles indlydende, at § 25 staar i Grundloven for at bruges, og naar det ærede Medlem udtalte, at ingen Mand af politisk Betydning fra 1849 til 1875 nogenstunde har erkjendt, at en provisorisk Finantslov kan være berettiget, saa gjentager jeg den Afbrydelse, jeg gjorde i Gaar: Tscherning! Og da han sagde, at jeg ikke forstod Tscherning, skal jeg vise ham af Tschernings egne Ord, at jeg forstod ham bedre end det ærede Medlem. Da den første provisoriske Finantslov udstedtes den 12te Mai 1853, var, som de fleste af Thingets Medlemmer betjendt, Anledningen den, at Folkethinget havde nægtet Regjeringen en midlertidig Finantslov af saa lang Varighed, at der kunde blive Tid til at genopløse Folkethinget og atter sammenkalde Rigsdagen. Ikke desto mindre opløste Hs. Majestæt, Kong Frederik den 7de, Folkethinget og udstedte af egen Magtfuldkommenhed den provisoriske Finantslov, som Folkethinget havde nægtet, og det var under Forhandlingen af dette Skridt og af denne Finantslov, og navnlig af Spørgsmaalet om, hvorvidt Kongen var berettiget til under saadanne Forhold at udstede en provisorisk Finantslov, at Tscherning udtalte: „Jeg vil give Ministeriet den fuldstændigste Erkjendelse af, at den Handling har været berettiget“. Nu har jeg vel hørt sig fra Modpartens Side, at denne provisoriske Finantslov var af et andet Indhold og ogsaa givet under andre Forhold end de nuværende. Nei, mine Herrer! Den var netop i allerhøjeste Grad betegnende for det, som er Stridens Gjenstand her, nemlig hvorvidt Hans Majestæt under saadanne Konflikter med Folkethinget, hvorunder han ikke frit kan anvende sine kongelige Prærogativer, er berettiget til af egen Magtfuldkommenhed at udstede en provisorisk Finantslov i Genhold til den nugældende Grundlovs § 25. Tscherning siger videre: „Det vil jeg bede de ærede Medlemmer bemærke, det er Veien, man gaar; man søger ad Omveie at begrænse de vigtigste kongelige Prærogativer, og naar man saa har været nødt til at benytte disse Prærogativer, og nu have vi set, at det var heldigt, de bleve benyttede, saa klager man over de Midler, der har maattet anvendes for at benytte dem“. Det er akkurat det, der er Tilfældet her. Man har villet forhindre Hans Majestæt i den frie Beslutning om, hvor længe han vil be-